

Kvinden, han frelste!

Et livfuldt og interessant
Skuespil om Kærlighed
og Forbrydelse.

3 Akter = 50 Afdelinger

OPTAGET AF
NORDISK FILMS KOMP.

HOVEDPERSONERNE:

Philippe de Gardien, Godsejer. Hr. Robert Dinesen.
Barfleur, Redaktør. Hr. Christian Schröder.
Raoul, kaldet Muldvarpen. Hr. Thorleif Lund.
Helene Marmontel, en forældreløs ung Pige
Frk. Ebba Thomsen.

ALS »FOTORAMA«
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

De to atholdte og udmærkede Kunstnere

Frk. EBBA THOMSEN og
Hr. ROBERT DINESEN

gjør ved deres fremragende Spil ogsaa denne Film til en Sukces, og den dramatiske Handling om den forældreløse Pige, som af en samvittighedsløs Slyn- gel gøres til en Forbryderske, men frelses af den unge, rige Godsejer, der udses til hendes Offer, vil fængsle alle.

AFDELINGERNE:

1. I den samvittighedsløse Raouls Magt.
2. Helene adlyder ham kun nødtvungent.
3. Paa et Hovedstadshotel.
4. Helenes første Møde med Philippe.
5. Sent samme Aften.
6. „Lad mig slippe, jeg vil ikke være Tyv.“
7. Tvunget.
8. I Godsejer Philippe de Gardiens Værelse.
9. Genkendelsen.
10. „Hvor bliver hun af“?
11. Philippe lover at frelse Helene ud af Raouls Klør.
12. Opgøret med Raoul.
13. Næste Morgen forlader Philippe Hotellet sammen med Helene.
14. Hos Frøken de Gardien.
15. Blomsten udfolder sig i de gunstige Omgivelser.
16. Et halvt Aar efter.
17. Helenes og Philippes Bryllupsdag.
18. Fortidens Skygge.
19. Raoul opgiver ikke sin Hævn for et Nederlags Skyld.

20. Debutationen anmoder Philippe om at lade sig opstille ved Valget.
21. „Jeg maa først raadføre mig med min Hustru.“
22. Raoul læser i Avisen om Philippes Kandidatur.
23. Modpartiets Kandidat, den hensynsløse Redaktør Barfleur.
24. Et Tilbud om Hjælp.
25. Fortidens Spøgelse viser sig atter.
26. „Du maa sige, at du har brudt med mig og jaget mig bort.“
27. „Farvel! Du maa ikke følge mig ud.“
28. Paa Hotel i Hovedstaden.
29. Paa Talerstolen!
30. En flot Sejrr for Philippe.
31. En Telefonsamtale.
32. „Vent lidt, der var nogen, der bankede.“
33. Raoul og Barfleurs ny Plan.
34. Helene telefonerer forgæves.
35. Bragt ud i et skummelt Hus.
36. Tjeneren hører Telefonen.
37. „Deres Mand maa være bleven overfaldet.“
38. En Automobil bringer Helene hurtigt hjem.
39. „Naar Deres Arm falder ned, eksploderer Bomben.“
40. „Denne Knap tilhører Raoul.“
41. Helene kender fra tidligere Tid hans Tilflugtssted.
42. Ved Tjenerens Hjælp.
43. Den udmattede Mand befries.

44. „De skal selv blive fangede i den Snare, de lagde for mig.“
45. „Naar Døren aabnes, sker Eksplosionen.“
46. Den skæbnesvangre Undersøgelse.
47. „Det er bedst at gaa ind og se efter!“
48. Eksplosionen.
49. Løn som forskyldt.
50. Fortiden for stedse begravet.

ROBERT DINESEN

Som forældreløs ung Pige er Helene Marmontel kommen under Indflydelse af den berygtede Forbryder Raoul, der har opdraget hende til at være ham behjælpelig med hans Forbrydelser. En Dag tager de sammen ind paa et Hotel, hvor Helene Marmontel faar Ordre til at begaa et Tyveri fra et Værelse, der behoes af den unge Godsejer Philippe de Gardien. Det lykkes ogsaa Helene at tilliste sig den unge Mands Tegnebog, men Philippe, der har ligget vaagen, og blot ladet, som om han sov, afskærer hende Tilbagevejen. Grædende beder den stakkels Pige ham om Tilgivelse. Hun fortæller ham sit Livs Historie, fortæller, hvorledes hun mod sin Vilje er bleven ført ind paa Forbryderbanen. Philippe lader sig røre af den unge Kvindes Taarer og lover hende endda sin Hjælp til at blive et hæderligt Menneske.

Helene Marmontel anbringes i Huset hos Philippe de Gardiens Søster. Her faar hendes Væsen Lov til at udfolde sig frit, og Phillippe, der allerede ved det første Møde er bleven indtaget i hende, konstaterer med Glæde, at de Forbrydelsens Spirer, som Raoul har søgt at plante, slet ingen Jordbund finder i hendes fine, jomfruelige Sjæl. Han frier til hende. Inderlig gerne skænker hun ham sin Haand og sit Hjerte.

Men Raoul, der ikke har tabt sin tidligere Myndling af Sigte, pønser paa Hævn. I en Avis læser han, at Philippe

de Gardien har indvilliget i at lade sig opstille som det konservative Partis Kandidat ved det forestaaende Valg. Raoul har øjeblikkelig sin Plan klar. Han opsøger Philippes Modkandidat, den bekendte Redaktør Barfleur, der er berygtet for sin Hensynsløshed, og fortæller denne Mand om Helenes Fortid. Redaktør Barfleur, der bliver henrykt ved Tanken om at blive en farlig Modstander kyit, griber med Begærlighed dette Vaaben, som Skæbnen spiller ham i Hænde. I den Tanke, at han muligvis kan tvinge Modkandidaten til at trække sig tilbage inden Valget, henvender han sig til Philippe. Helene, der tilfældig har hørt Samtalen mellem de to Mænd, foreslaar nu Manden en lille Komædie. Han skal sige til Barfleur, at han efter dennes Oplysninger har brudt med sin Hustru.

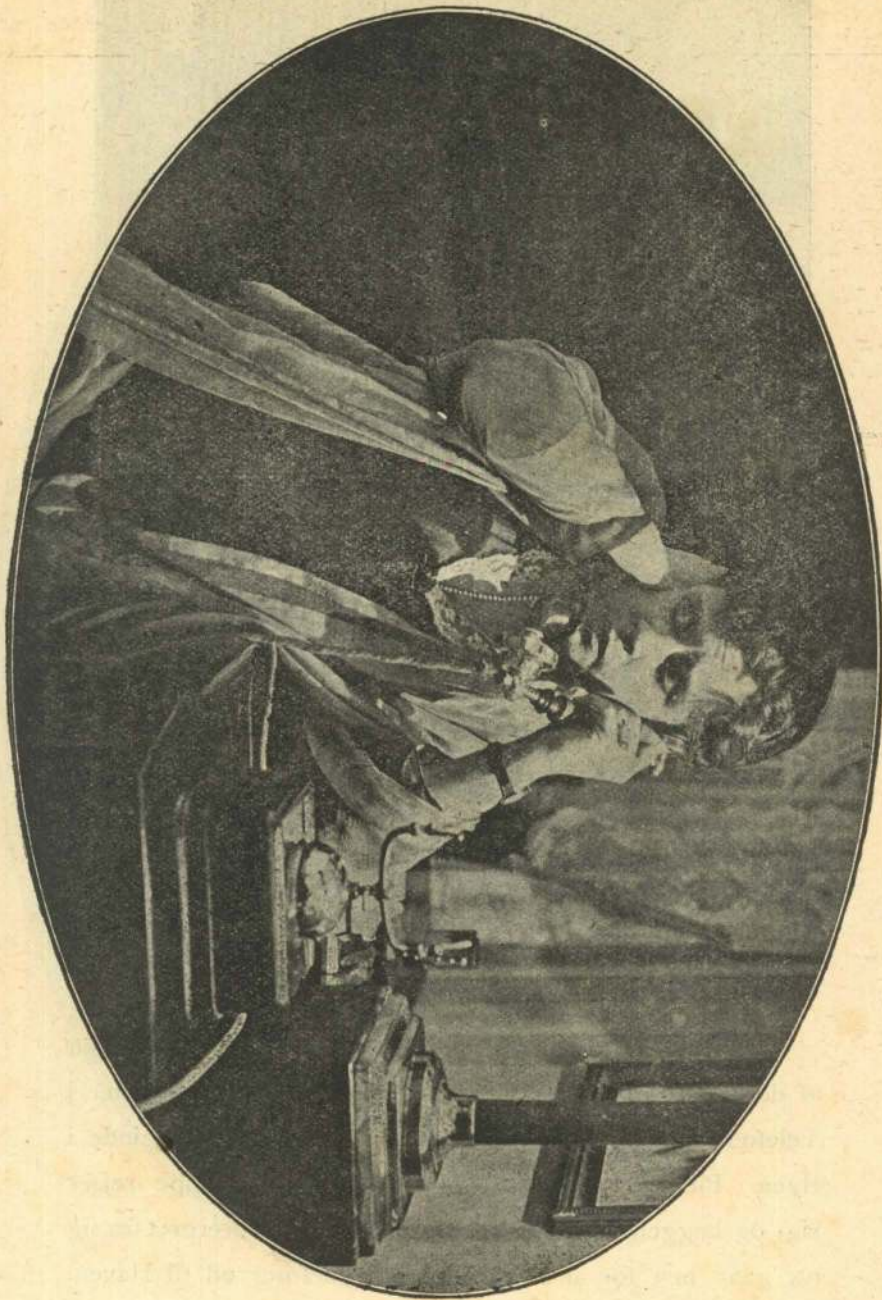
Philippe gør som aftalt. Hr. Barfleur bliver unægtelig noget skuffet. Denne Udgang havde han mindst af alt ventet. Nu da Philippe har ofret sin Hustru, er der jo

intet, som hindrer ham i at opretholde sin Kandidatur For at Barfleur ikke skal opdage den Intrige, som her er bleven spillet, rejser Helene for et Syns Skyld bort og tager ind paa et Hotel i Hovedstaden.

Barfleur har imidlertid ikke opgivet at blive sin Modstander kvit. I den Anledning har han en ny Samtale med Raoul, som han rent ud tilbyder 5000 Dollars, hvis han kan skille ham af med Philippe de Gardien. Raoul gaar ind paa Forslaget, og de to Mænd aftaler at mødes samme Nat foran de Gardiens Villa.

I samme Time, som de to Slyngler skrider til Udførelsen af deres Udaad, sidder den intetanende Philippe og taler i Telefonen med Helene, som stadig bor paa Hotellet inde i Byen. Pludselig banker det paa Døren. Philippe rejser sig, og lægger med Undskyldning til Helene Hørerøret fra sig og gaar hen for at lukke op. Døren fører ud til Haven. Da Philippe lukker op, ser han ingen. Han træder ud,

og i samme Øjeblik kaster de to Banditter, der netop har ventet dette, sig over ham, knebler og binder ham og kører ham i et ventende Automobil hen i en af Byens skumle Gyder, hvor Raoul har sit Forbryderværksted.

Her har Raoul forberedt en forfærdelig Død for sin Fange. Philippe stilles op ad Væggen med udstrakte Arme. Om Haandleddet paa den ene Arm faar han bundet en Metalplade, hvorefter Armen fastgøres saaledes, at Metalpladen, naar Philippe af Træthed maa lade Armen falde, uvægerligt maa komme i Berøring med en i Væggen fastgjort Jernstang. Ved denne Berøring sluttet Strømmen til en elektrisk Bombe, som i samme Sekund vil eksplodere.

Imidlertid har Helene forgæves ventet paa, at Philippe skulde komme til Telefonen og tortsætte den afbrudte Samtale. Da han stadig ikke lader høre fra sig, beder hun Centralen ringe op igen. Stadig svarer ingen. Nu aner hun Uraad. Centralen kan fortælle, at Hørerøret ikke er bleven

lagt paa Telefonapparatet. Ved en energisk Kimen lykkes det endelig at faa tilkaldt en Tjener, som hastigt fortæller Helene, at der vist er bleven begaaet en Forbrydelse.

Saa hurtigt det blot er muligt, skaffer Helene sig fat i et Automobil, og i flyvende Fart gaar det mod Hjemmet. Helene har allerede en Anelse om, at det maa være Raoul, der er paa Spil. Hendes Formodning bekræftes, da hun i Haven, hvor Kampen mellem hendes Mand og Banditterne har fundet Sted, finder en Manchetknep, som hun genkender som tilhørende Raoul. Fra den Tid, da hun stod under hans Indflydelse, ved hun, hvor han har sin Hule. Hun skynder sig derhen og kommer tidsnok til at befri sin Mand.

Men Raoul og Barfleur falder selv i den Grav, de har gravet for den anden. Thi, inden Philippe forlader sit Fængsel, anbringer han Bomben saaledes, at den maa eksplodere, naar Døren lukkes op, og da de to Forbrydere vender tilbage for at konstatere deres Offers Skæbne, rammes de den hævnende Død.

Kvinden, han frelste!

Et livfuldt og interessant
Skuespil om Kærlighed
og Forbrydelse.

3 Akter = 50 Afdelinger

OPTAGET AF
NORDISK FILMS KOMP.

De to afholdte og udmærkede Kunstnere

Frk. EBBA THOMSEN og
Hr. ROBERT DINESEN

gør ved deres fremragende Spil ogsaa denne Film til en Sukces, og den dramatiske Handling om den forældreløse Pige, som af en samvittighedsløs Slyngeles gøres til en Forbryderske, men frelses af den unge, rige Godsejer, der udses til hendes Offer, vil fængsle alle.

AFDELINGERNE:

1. I den samvittighedsløse Raouls Magt.
2. Helene adlyder ham kun nødtvungent.
3. Paa et Hovedstadshotel.
4. Helenes første Møde med Philippe.
5. Sent samme Aften.
6. „Lad mig slippe, jeg vil ikke være Tyv.“
7. Tvunget.
8. I Godsejer Philippe de Gardiens Værelse.
9. Genkendelsen.
10. „Hvor bliver hun af?“
11. Philippe lover at frelse Helene ud af Raouls Klør.
12. Opgøret med Raoul.
13. Næste Morgen forlader Philippe Hotellet sammen med Helene.
14. Hos Frøken de Gardien.
15. Blomsten udfolder sig i de gunstige Omgivelser.
16. Et halvt Aar efter.
17. Helenes og Philippes Bryllupsdag.
18. Fortidens Skygge.
19. Raoul opgiver ikke sin Hævn for et Nederlags Skyld.

20. Deputationen anmoder Philippe om at lade sig opstille ved Valget.
21. „Jeg maa først raadføre mig med min Hustru.“
22. Raoul læser i Avisen om Philippes Kandidatur.
23. Modpartiets Kandidat, den hensynsløse Redaktør Barfleur.
24. Et Tilbud om Hjælp.
25. Fortidens Spøgelse viser sig atter.
26. „Du maa sige, at du har brudt med mig og jaget mig bort.“
27. „Farvel! Du maa ikke følge mig ud.“
28. Paa Hotel i Hovedstaden
29. Paa Talerstolen.
30. En flot Sejr for Philippe.
31. En Telefonsamtale.
32. „Vent lidt, der var nogen, der bankede.“
33. Raoul og Barfleurs nye Plan.
34. Helene telefonerer forgæves.
35. Bragt ud i et skummelt Hus.
36. Tjeneren hører Telefonen.
37. „Deres Mand maa være bleven overfaldet.“
38. En Automobil bringer Helene hurtigt hjem.
39. „Naar Deres Arm falder ned, eksploderer Bomben.“
40. „Denne Knap tilhører Raoul.“
41. Helene kender fra tidligere Tid hans Tilflugtssted.
42. Ved Tjenerens Hjælp.
43. Den udmattede Mand befries.

de Gardien har indvilliget i at lade sig opstille som det konservative Partis Kandidat ved det forestaaende Valg. Raoul har øjeblikkelig sin Plan klar. Han opsøger Philippes Modkandidat, den bekendte Redaktør Barfleur, der er berøgtet for sin Hensynsløshed, og fortæller denne Mand om Helenes Fortid. Redaktør Barfleur, der bliver henrykt ved Tanken om at blive en farlig Modstander kvit, griber med Begærlighed dette Vaaben, som Skæbnen spiller ham i Hænde. I den Tanke, at han muligvis kan tvinge Modkandidaten til at trække sig tilbage inden Valget, henvender han sig til Philippe. Helene, der tilfældig har hørt Samtalen mellem de to Mænd, foreslaar nu Manden en lille Komædie. Han skal sige til Barfleur, at han efter dennes Oplysninger har brudt med sin Hustru.

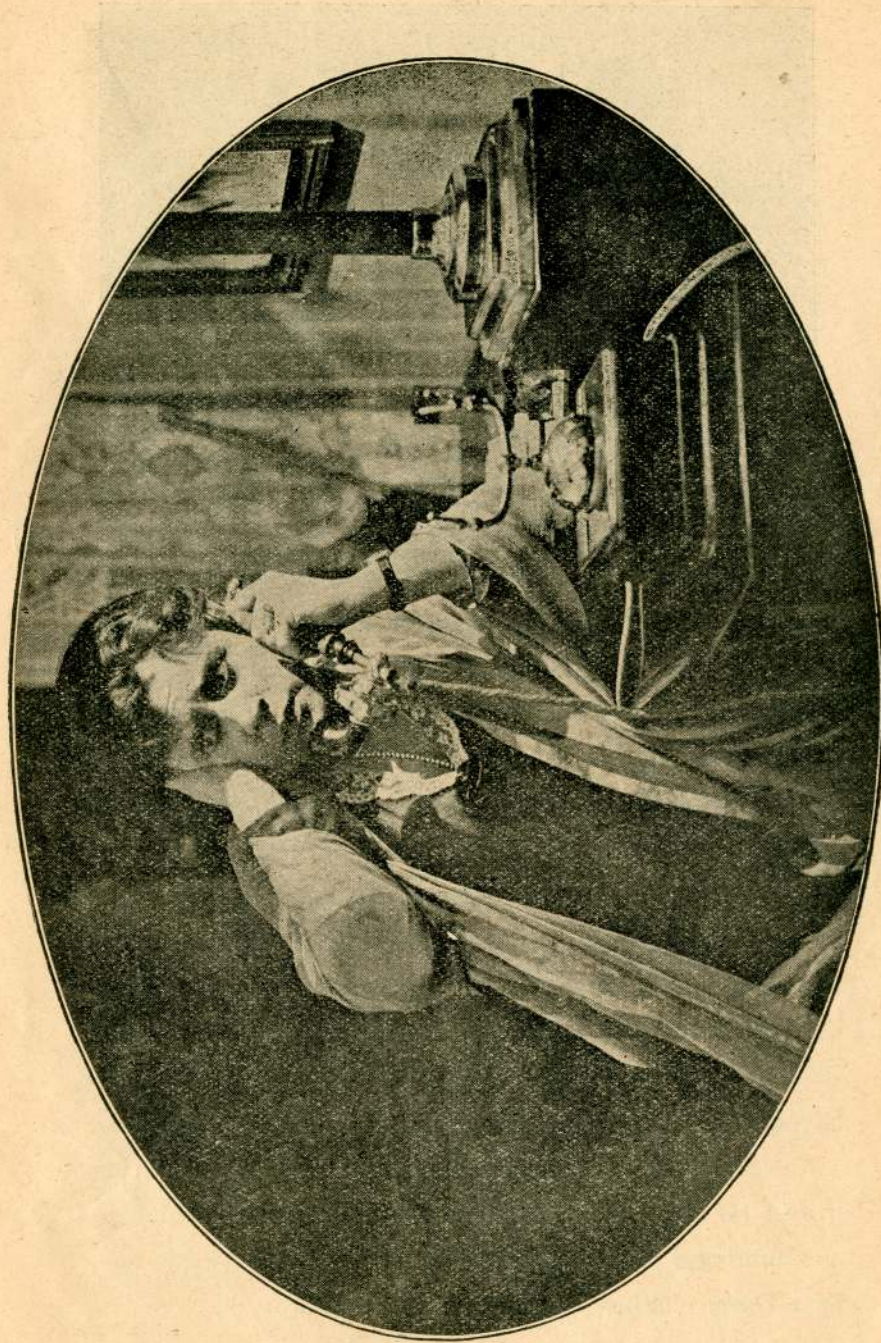
Philippe gør som aftalt. Hr. Barfleur bliver unægtelig noget skuffet. Denne Udgang havde han mindst af alt ventet. Nu da Philippe har ofret sin Hustru, er der jo

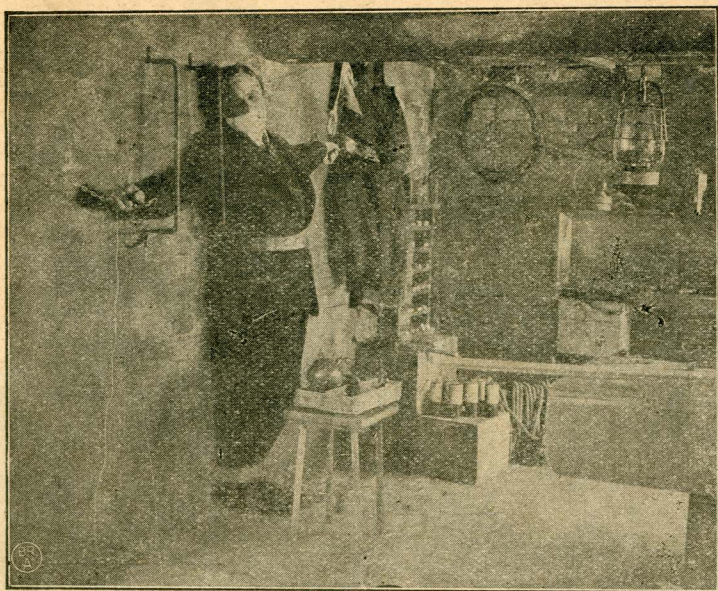

og i samme Øjeblik kaster de to Banditter, der netop har ventet dette, sig over ham, knebler og binder ham og kører ham i et ventende Automobil hen i en af Byens skumle Gyder, hvor Raoul har sit Forbryderværksted.

Her har Raoul forberedt en forfærdelig Død for sin Fange. Philippe stilles op ad Væggen med udstrakte Arme. Om Haandleddet paa den ene Arm faar han bundet en Metalplade, hvorefter Armen fastgøres saaledes, at Metalpladen, naar Philippe af Træthed maa lade Armen falde, uvægerligt maa komme i Berøring med en i Væggen fastgjort Jernstang. Ved denne Berøring sluttet Strømmen til en elektrisk Bombe, som i samme Sekund vil eksplodere.

Imidlertid har Helene forgæves ventet paa, at Philippe skulde komme til Telefonen og fortsætte den afbrudte Samtale. Da han stadig ikke lader høre fra sig, beder hun Centralen ringe op igen. Stadig svarer ingen. Nu aner huu Uraad. Centralen kan fortælle, at Hørerøret ikke er bleven

lagt paa Telefonapparatet. Ved en energisk Kimen lykkes det endelig at faa tilkaldt en Tjener, som hastigt fortæller Helene, at der vist er bleven begaaet en Forbrydelse.

Saa hurtigt det blot er muligt, skaffer Helene sig fat i et Automobil, og i flyvende Fart gaar det mod Hjemmet. Helene har allerede en Anelse om, at det maa være Raoul, der er paa Spil. Hendes Formodning bekræftes, da hun i Haven, hvor Kampen mellem hendes Mand og Banditterne har fundet Sted, finder en Manchetknap, som hun genkender som tilhørende Raoul. Fra den Tid, da hun stod under hans Indflydelse, ved hun, hvor han har sin Hule. Hun skynder sig derhen og kommer tidsnok til at befri sin Mand.

Men Raoul og Barfleur falder selv i den Grav, de har gravet for den anden. Thi, inden Philippe forlader sit Fængsel, anbringer han Bomben saaledes, at den maa eksplodere, naar Døren lukkes op, og da de to Forbrydere vender tilbage for at konstatere deres Offers Skæbne, rammes de af den hævnende Død.

"NORDISK" DRAMA.

**A
WOMAN
WITH A
PAST**

FEATURING

EBBA THOMPSEN.

A WOMAN WITH A PAST.

PRODUCED AND EXCLUSIVELY CONTROLLED BY

THE NORDISK FILMS CO., LTD.,

Exclusive Department,

166-168-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone—Gerrard 6172

Telegrams—Norfilcom, Ox London.

A Woman with a Past.

“BY Jove! what a charming girl!” muttered Philip de Gardieu, as, passing through the entrance hall of the hotel, his eye fell upon Helen Montel. “Must try and meet her again,” he mused, little dreaming, as he strode through the door into the street that his wish was about to be gratified—in a very different way from the one he imagined.

Just then, however, Helen Montel felt very far from charming. Having been left an orphan at an early age, she had fallen into the hands of a gang of “crooks,” and incidentally into the power of their chief, a man named Raoul, under whose direction and in whose company she was staying in the hotel at that moment.

“Oh! if only I could get out of his clutches,” she thought, “and start all over again!” Accompanying Raoul to his room, Helen soon learned what was to be her “part” in the night’s program.

“Now I hope you understand exactly what you have to do,” concluded Raoul, looking the girl squarely in the face. “I want no blundering, remember, and I don’t feel disposed to run through it all again.”

“I quite understand,” she falteringly replied.

“Good! then the sooner you get to work the better.”

Helen quietly left the room without further argument. Passing stealthily along the corridor, she paused outside the door of Philip de Gardieu’s room, and peering fearfully round to make certain that she was unobserved, quickly turned the handle and entered.

Her search for “booty,” however, was of short duration, for Philip, feigning sleep from the moment he heard the door open,

and noticing the mission upon which his fair intruder was engaged, sprang out of bed and seized hold of her. Helen at once drew her small revolver, but before she could attempt to make any use of it he had overpowered her and sent the weapon crashing to the floor.

Upon recognising the girl he uttered a cry of surprise.

"What! What do you want here?" he asked inquiringly. "Surely you have made a mistake—wrong room, or something like that, perhaps; or—er—"

"No! There's no mistake," cried the girl defiantly. "I am a thief, and it is in that capacity that I am here in your room to-night. But you don't understand! How could you? It is not my fault, I assure you. I—I!—oh, for God's sake, save me from him! It is he that compels me to assist him in all his foul work and undertakings; and I cannot help it."

And, throwing herself down upon the bed, she sobbed out to Philip the whole of her miserable life-story, telling him how she had got mixed up with the gang and of the evil influence that Raoul had exerted over her.

Philip listened to her in silence. Then, overwhelmed with an uncontrollable desire to avenge his poor and unfortunate acquaintance, he rushed straight into Raoul's bedroom.

Opening the door unnoticed, he tackled the "crook" from behind, and, picking up the revolver which Raoul had dropped during the struggle, forced a confession from him.

"You miserable hound!" he cried, still covering Raoul with the revolver, "you have only Providence to thank that I do not hand you over to the police immediately. It is only out of consideration for this young girl that I spare you from the punishment you so richly deserve."

Next morning Philip took charge of Helen. He placed her under the care of his sister, believing that time and environment would restore the girl once more to her proper position in life.

* * * *

Within six months Philip had fallen a hopeless victim to Helen's charms, and, pleading his cause without delay, obtained her willing consent to their marriage.

On their return from the church after the ceremony they encountered Raoul, who, having read the marriage announcement in the papers, had determined to seek his revenge. Climbing the verandah of Philip's house, and locating Helen's boudoir,

HELEN QUIETLY LEFT THE ROOM.

he forced the windows and entered the room. In an instant his hands were about her throat, and he would have strangled her had not her screams attracted Philip's attention. Rushing

into the room, Philip threw aside the intruder, but while he attended to his half-fainting bride Raoul had made good his escape.

* * * *

Some weeks later Philip, acceding to the request of the "Deputation Committee" which visited him, agreed to represent his party at the forthcoming election. Opposing a Mr. Barfoot, a man much disliked on account of his most erratic ways, Philip felt no uneasiness with regard to the ultimate issue of the "poll."

With Barfoot, however, the news of "opposition" came as a great shock.

"I can't afford to risk opposition at a time like this!" he cried, cursing and stamping up and down his study.

"A Mr. Raoul to see you, sir," announced the small page.

"In connection with the election I think, sir."

"Raoul! Raoul! I don't know the fellow. Still, show him up."

"Good evening, Mr. Raoul," began Barfoot, suavely, as the latter entered the room. "Something to do with the election, I think?"

"Yes," returned Raoul, obscurely. "It has something to do with the election right enough. How much is it worth to you to be returned unopposed, to have a clear field without opposition?"

"I'm afraid I don't quite understand what you are driving at. You mean——"

"I mean that I can give you a strong weapon to use against Philip de Gardieu, if you care to pay the price. His wife is an ex-criminal. I can prove it."

In a flash Barfoot realised the strength and possibilities of the situation.

"Your own terms," he agreed readily, "when our object is finally accomplished."

"Good! One thousand pounds to start with, say, and another instalment at the finish. Is that agreeable?"

"Quite."

Then Raoul disclosed to his new confederate the whole story. "Go," he added in conclusion, "and see de Gardieu at once. I fancy he will be only too anxious to withdraw from the candidature when he learns how much you know."

An hour later Barfoot was seated in Philip's study. "I've come to request you to withdraw your candidature from the forthcoming election," he interposed meaningly, rising as Philip entered the room.

"Upon what ground, might I ask, am I indebted to you for the honour of this visit?" asked Philip, coldly.

"Upon any grounds you like," retorted Barfoot, insolently. "But unless you withdraw immediately from the contest I shall be reluctantly compelled to state some of the astonishing and painful facts that I have heard concerning your wife!"

Philip started back a step, as though he had been struck. "So that's the game, is it?" he cried hoarsely. "And how do you suppose that any information you may possess concerning my wife will influence my future arrangements?"

"I should not like to say. Only if it became known generally that Mrs. de Gardieu was an ex-criminal, perhaps——"

"Silence! you blackguard! Say another word at your peril. Leave me! If you come back in two hours you shall then have my answer."

"Philip! Philip!" distractedly cried his wife, coming from behind the curtain as Barfoot left the room. "I have heard everything that has passed between you—every single word."

Philip buried his head in his hands and groaned.

"Listen, my darling," she continued. "There's is only one thing to do now, and that must be done at once. I will go away for awhile—until the election is over. When your opponent returns, tell him that his news has been the cause of our separation, and that you have turned me out."

"But, dearest," broke in Philip, "I really can't——"

"Please do as I wish. Believe me, it is for the best, and there is no other way. So good-bye, my darling! Say good-bye to me here, then you will not be seen letting me out." And with one long, passionate embrace she had gone.

"My wife has gone! I have turned her out!" flashed Philip upon Barfoot's return. "So perhaps you may be satisfied at last—now that you have ruined my home. Go," he added, pointing towards the door, "before I have you thrown out."

When Raoul heard of Barfoot's failure his anger knew no bounds. "Meet me to-night outside Philip de Gardieu's villa," he cried, "and leave the rest to me."

As Philip sat alone in his study that night, pondering over his wife's hurried departure, the tinkling of the telephone bell on the table by his side suddenly attracted his attention. Answering the call, he was astonished to hear his beloved's voice vibrating across the wires. "I'm so thankful you are safe, my darling," he cried. "I've been worrying awfully about you ever since you left me. What's that? Just a moment, little one. There's some one knocking at the door. Hold the line. I shan't be a second."

Placing the receiver down upon the table, he rose and crossed the room to the door. Finding no one there, he walked down the steps and looked along the drive.

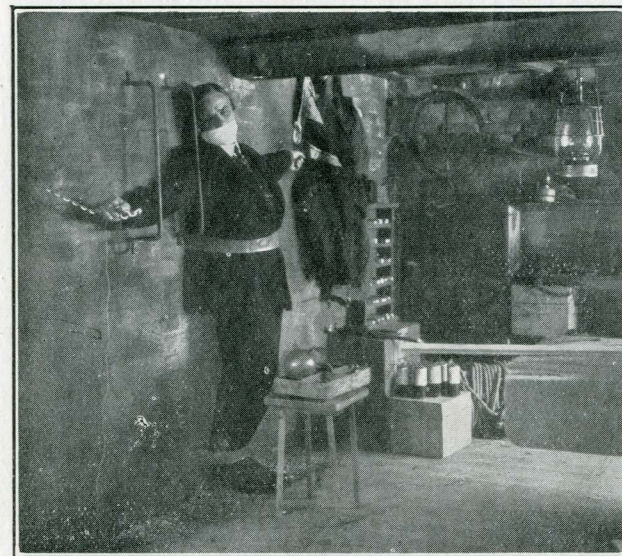
As he did so he was seized from behind by Raoul and Barfoot, who had been in hiding, and who, after chloroforming and roping him, bore him off in triumph to their waiting motor.

Helen, patiently waiting at the 'phone, could not understand why her husband did not return to finish their conversation, and it was only when the butler, who had been left for dead on the doorstep, had recovered consciousness and tried to 'phone for the police, that she learned what had happened.

Returning at once to the house, she found a ring belonging to Raoul, lying upon the drive. Immediately suspecting foul play in consequence, she hurried with all speed to the crook's headquarters—the old cellar workshop—the place she had known so well in former days.

With the aid of the doctor and chauffeur who accompanied her, she succeeded easily in removing the padlock that fastened the door, and, bursting into the cellar, found that she had just arrived in time to save her husband from a terrible and hideous death.

Philip had been securely chained against the wall. In front of him, on a tiny wooden platform, stood a highly explosive bomb, connected by means of several electric wires from a battery to an iron rod projecting out of the wall.

"WHEN THE PLATE YOU WEAR ROUND YOUR WRIST TOUCHES THE IRON ROD IN THE WALL THE ELECTRICAL CURRENT WILL BE COMPLETED, AND THE BOMB WILL EXPLODE."

His wrist, encircled by a broad iron bracelet, was attached to a mechanical pulley which was slowly dragging it higher and higher towards the projecting rod.

"When the plate you wear round your wrist," he had been told by Raoul, "touches the iron rod in the wall the electrical current will be completed, and the bomb will explode."

Thus was he placed when discovered by his wife.

"The fiends! the fiends!" she cried, hysterically, rubbing Philip's wrist between her hands. "Heaven will surely punish them for this!"

"Stay, little one," cried Philip, bending down and placing two pieces of iron near to each other behind the door. "They are sure to come back to see why the bomb has not exploded. When they do so, in opening the door they will cause these two irons to touch, and, completing the circuit, they will be killed by their own device."

As Philip had prophesied, Raoul and Barfoot, puzzled at the non-action of their bomb, returned to investigate the cause.

"He must have slipped the wrist-piece," swore Raoul under his breath, as he inserted the key into the lock.

"There is plenty of time to readjust it," smiled Barfoot, fiendishly, "and he will——" But the sentence was never finished.

As Raoul threw open the door a terrific crash, followed by an avalanche of falling *debris*, occurred. The two arch-plotters had paid the price of their villainy.

A just retribution had speedily followed upon the heel of all their crimes.

* * * *

This sensational Nordisk three-reeler, with its unusually interesting story, is quite fascinating to watch. It is beautifully played, and the magnificent "sets" for which the company is so noted are one of the features of this particular production. Helen, the heroine, is played by Ebba Thomson, and Philip, the hero, by Robert Dinesen.

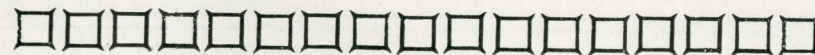
VERY ATTRACTIVE FOUR COLOUR POSTERS
FOR THIS SUBJECT.

12 SHEET

6 SHEET

Bookings can be arranged through:—

WEISKER BROS., Ltd.,

Kinema House, London Road,
LIVERPOOL.

Also at

Manchester : 2 Long Millgate,
Belfast : 15 Pottinger's Entry,
Dublin : 205 Gt. Brunswick St.

NEW CENTURY FILM SERVICE,

42 Park Place, **LEEDS.**

NEW CENTURY FILM SERVICE,

71 Norfolk St., **SHEFFIELD.**

THE NORTH EASTERN EXCLUSIVE CO.

7 Collingwood Street,
NEWCASTLE-ON-TYNE.

GRAN'S FILM SERVICE,

182 Trongate, **GLASGOW.**

THE KINEMATOGRAPH TRADING CO.,

82 Hill Street, **BIRMINGHAM.**

EMPIRE CINE SUPPLIES,

18 High Street, **GARDIFF.**

G. W. ALLEN,

15 Victoria Park, Fishponds, **BRISTOL**

THE NORDISK FILM CO.,

Limited,

166, 168, 170 Wardour St., **LONDON, W.**

For LANCASHIRE
CHESHIRE
NORTH WALES
IRELAND

For YORKSHIRE

For NOTTINGHAMSHIRE
DERBYSHIRE

For NORTHUMBERLAND
CUMBERLAND
DURHAM
WESTMORELAND

For SCOTLAND

For BIRMINGHAM
and MIDLAND
COUNTIES

For SOUTH WALES

For GLOUCESTER and
SOMERSET

For LONDON
and
all remaining territory

Kvinden han fejlede
F o r t i d e n s S p ø g e l s e .

Personerne:

Philippe de Gardien, Godsejer ...Herr Robert Dinesen.

Barfleur, RedaktørHerr Christian Schröder.

Raoul, kaldet MuldvarpenHerr Thorleif Lund.

Helene Marmontel, en forældreløs ung Pige

Frk. Ebba Thomsen.

F o r t i d e n s S p ø g e l s e .

Som forældreløs ung Pige er Helene Marmontel kommen under Indflydelse af den berygtede Forbryder Raoul, der har opdraget hende til at være ham behjælpelig med hans Forbrydelser. En Dag tager de sammen ind paa et Hotel, hvor Helene Marmontel faar Ordre til at begaa et Tyveri fra et Værelse, der beboes af den unge Godsejer Philippe de Gardien. Det lykkes ogsaa Helene at tilliste sig den unge Mands Tegnebog, men Philippe, der har ligget vaagen og blot ladet, som om han sov, afskærer hende Tilbagevejen. Grædende beder den stakkels Pige ham om Tilgivelse. Hun fortæller ham sit Livs Historie, fortæller, hvorledes hun mod sin Vilje er bleven ført ind paa Forbryderbanen. Philippe lader sig røre af den unge Kvindes Taarer og lover hende endda sin Hjælp til at blive et hæderligt Menneske.

Helene Marmontel anbringes i Huset hos Philippe de Gardiens Søstre. Her faar hendes Væsen Lov til at udfolde sig frit, og Philippe, der allerede ved det første Møde er bleven indtaget i hende, konstaterer med Glæde, at de Forbrydelsens Spirer, som Raoul har søgt at plante, slet ingen Jordbund finder i hendes fine, jomfruelige Sjæl. Han frier til hende. Inderlig gerne skænker hun ham sin Haand og sit Hjerte.

Men Raoul, der ikke har tabt sin tidligere Myndling af Sigte, pønser paa Hævn. I en Avis læser han, at Philippe de Gardien har indvilliget i at lade sig opstille som det konservative Parti's Kandidat ved det forestaaende Valg. Raoul har øjeblikkelig sin Plan klar. Han opsøger Philippe's Mødkandidat, den bekendte Redaktør Barfleur, der er berygtet for sin Hensynsløshed, og fortæller denne Mand om Helene's Fortid. Redaktør Barfleur, der bliver henrykt ved Tanken om at blive en farlig Modstander kvit, griber med Begærlighed dette Vaaben, som Skabnen

spiller ham i Hænde. I den Tanke, at han muligvis kan tvinge Modkandidaten til at trække sig tilbage inden Valget, henvender han sig til Philippe. Helene, der tilfældig har hørt Samtalen mellem de to Mænd, foreslaar nu Manden en lille Komædie. Han skal sige til Barfleu, at han efter dennes Oplysninger har brudt med sin Hustru.

Philippe gø, som aftalt. Hr. Barfleu bliver unægtelig noget skuffet. Denne Udgang havde han mindst af alt vøvet. Nu da Philippe har øfret sin Hustru er der jo intet, som hindrer ham i at opretholde sin Kandidatur.

For at Barfleu ikke skal opdage den Intrige, som her er bleven spillet, rejser Helene for et Syns Skyld børt og tager ind paa et Hotel i Hovedstaden.

Barfleu har imidlertid ikke opgivet at blive sin Modstander kvit. I den Anledning har han en ny Samtale med Raoul, hven han rent ud tilbyder 5000 Dollars, hvis han kan skille ham af med Philippe de Gardien. Raoul gaar ind paa Forslaget, og de to Mænd aftaler at mødes samme Nat foran ^{de} Gardiens Villa.

I den samme Time som de to Slyngler skrider til Udførelsen af deres Udaad sidder den intetanende Philippe og taler i Telefon med Helene, der stadig bor paa Hotellet inde i Byen, Pludselig banker det paa Døren. Philippe rejser sig, lægger med Undskyldning til Helene Telefonen fra sig og gaar hen for at lukke op. Døren fører ud til Haven. Da Philippe lukker op, ser han ingen. Han træder ud i Haven, og i samme Øjeblik kaster de to Banditter, der netop har afventet dette, sig øver ham, knebler og binder ham og kører ham i et ventende Automobil hen i en af Byens skunle Gyder, hvor Raoul har sit Forbryderværksted.

Her har Raoul forberedt en forfærdelig Død for sin Fange. Philippe stilles op ad Væggen med udstrakte Arme. Om Haand-

((Fortidens Spøgelse)

leddet paa den ene Arm faar han bundet en Metalplade, hvorefter Armen fastgøres saaledes at Metalpladen, naar Philippe af Træthed maa lade Armen falde, uvægerligt maa komme i Berøring med en i Væggen fastgjort Jernstang. Ved denne Berøring sluttet Strømmen til en elektrisk Bombe, som i samme Sekund vil eksplodere.

Imidlertid har Helene forgæves ventet paa, at Philippe skulde komme til Telefonen og fortsætte den afbrudte Samtale.

Da han stadig ikke lader høre fra sig, beder hun Centralen ringe op igen. Stadig svarer ingen. Nu aner hun Uraad. Centralen kan fortælle, at Hørerøret ikke er bleven lagt paa Telefonapparatet.

Ved energisk Kimen lykkes det dog endelig at faa tilkaldt en Tjener, som hastigt fortæller Helene, at der vist er bleven begaaet en Forbrydelse.

Saa hurtigt det blot er muligt, skaffer Helene sig fat i et Automobil, og i flyvende Fart gaar det mod Hjemmet. Helene har allerede en Anelse om, at det maa være Raoul, der er paa Spil. Hendes Formodning bekræftes, da hun i Haven, hvor Kampen mellem hendes Mand og Banditterne har fundet Sted, finder en Manchetknap, som hun genkender som tilhørende Raoul. Fra den Tid, da hun stod under hans Indflydelse, ved hun, hvor han har sin Hule. Hun skynder sig derhen og kommer tidnok til at befri sin Mand.

Men Raoul og Barfleur falder selv i den Grav, de har gravet for den anden. Thi inden Philippe forlader sit Fængsel, anbringer han Bomben saaledes, at den maa eksplodere, naar Døren lukkes op, og da de to Forbrydere vender tilbage for at konstatere deres Offers Skæbne, rammes de af den hævnende Død.

G e i s t e r d e r T i e f e .

Drama in drei Akten.

Personen:

Horst von Amrun
Dr. Fuchs, Redakteur.
Jasper Jessen.
Lena Loh.

Soweit Lena Lohs Erinnerung reicht, ist ihr Leben eine Kette dumpfer Qualen gewesen. Früh verwaist, kam sie in das Haus ihres Verwandten Jasper Jessen, der das Kind durch Drohungen und Miss-handlungen allmählich zum fügsamen Werkzeug seines verbrecherischen Willens formte. Nun ist Lena erwachsen, und ihr feines, redliches Empfinden leidet Foltern unter der ihr aufgezwungenen Tätigkeit. Wieder und wieder beschwört sie ihren Peiniger, sie aus der Angst und Not ihres menschenunwürdigen Daseins zu befreien, aber Jasper Jessen verschärft nur seine Aufmerksamkeit und stösst sie immer tiefer in ihr Unglück hinein.

Da tritt plötzlich eine Wendung ein, die sie aus der Gewalt Jaspers erlöst. Als Lena in ein Hotelzimmer eindringt, um den Inhaber seiner Brieftasche zu berauben, erwacht dieser, ein Rittergutsbesitzer Horst von Amrun, vorzeitig, reisst dem Mädchen die Maske vom Gesicht und erfährt nun die Geschichte ihres Leidens. Gerührt durch die liebliche Schönheit der Missetäterin schenkt er ihren Worten Glauben und zieht noch in derselben Nacht ihren Verwandten zur Rechenschaft. Dieser , durch die drohend auf ihn gerichtete Pistole in die Enge getrieben, wagt keinen Widerstand, sondern verlässt, wilden Grimm im Herzen, auf das Geheiss Amruns das Hotel.

Horst bringt das junge Mädchen in die Obhut seiner Schwester und führt sie nach Verlauf einiger Monate als seine Gattin heim.

Durch eine Zeitungsnotiz ist Jasper Jessen von diesem Ereignis unterrichtet worden. Dieser Mensch der Tiefe vermag aber den Gedanken an Lenas freies, reines Glück nicht zu ertragen. Als die

junge Frau sich nach der Trauung in ihr Zimmer zurückzieht, wirft die Vergangenheit einen tiefen Schatten auf ihre Liebe. Jasper dringt in schändlichster Absicht in das Zimmer der Ahnungslosen. Ehe er jedoch ihren Widerstand zu überwinden vermag, wird er von Lenas Gatten überrascht, der den Buben zum Hause hinausjagt und ihm einen gehörigen Denkzettel auf den Weg gibt.

Danach vergehen Jahre stillen, kameradschaftlichen Glückes für Lena und Horst, bis dieser das Vertrauen seiner Parteifreunde für die bevorstehenden Kammerwahlen als Kandidat aufgestellt wird. Von diesem Zeitpunkt an setzen die unerbittlichen Verfolgungen von neuem ein. Jasper Jessen klärt Horsts politischen Gegner über die Vergangenheit der Frau von Amrun auf, selbstverständlich, ohne sich dabei blosszustellen. Der Redakteur Dr. Fuchs ist ein schlauer, gewalttätiger Mensch, dem zur Erreichung seines Zieles jedes Mittel willkommen ist. Er sucht also seinen Gegner auf und stellt ihn vor die Wahl, entweder auf seine politische Laufbahn zu verzichten -- oder das Vorleben seiner Gattin in die Öffentlichkeit gezerrt zu sehen. In dem furchtbaren Zwiespalt, in den diese Ankündigung ihn wirft, erweist sich Lena als echter, guter Kamerad. Sie schlägt Horst vor, nach aussen eine Trennung vorzutäuschen, die jeden Makel von ihm nehmen würde, im geheimen jedoch in ununterbrochener Verbindung mit ihr zu bleiben. Voll tiefen Dankes nimmt Amrun dies Opfer an. Als sich Dr. Fuchs nach seinen Entschliessungen erkundigt, erhält er eine schroffe, kühle Abfertigung.

Dann entbrennt der Wahlkampf. Horsts ruhige, vornehme Persönlichkeit gewinnt immer mehr Wähler, so dass sich Dr. Fuchs schliesslich vereinsamt sieht und mit einem völligen Misserfolge rechnen muss.

In diesem Endkampf lässt er auch die letzte Maske fallen. Nun zeigt es sich, dass er seines Genossen Jaspers durchaus würdig ist,

ein Geist der Tiefe und des schlammigsten Abgrunds!

An einem Abend, als Horst sich mit seiner Frau, die in der Stadt weilt, telefonisch unterhält, klopft es plötzlich an seine Tür. Er geht hinaus--und wird von hinten zu Boden gerissen. Fuchs und Jessen haben ihn überfallen und bringen ihn, nachdem auch der Diener durch Faustschläge niedergestreckt worden ist in ein einsames unbewohntes Haus des düstersten Viertels der nahen Hauptstadt. Vergebens hat Lena versucht, ihren Mann an den Apparat zurückzurufen. Als sie beinahe an der Wiederaufnahme des Gesprächs verzweifelt, antwortet plötzlich eine schwache Stimme. Der Diener, der sich inzwischen etwas erholt hat, berichtet seiner Herrin das furchtbare, unerklärliche Ereignis. Lena ahnt sogleich, wer diesen Ueberfall geplant hat. Ein Ring Jaspers, den sie - heimgekehrt - auf dem Vorplatz findet, bestätigt ihren Verdacht. Wie gut, dass sowohl Jasper wie Fuchs an ihr eheliches Zerwürfnis glaubten, vielleicht hätten sie sonst mit grösserer Vorsicht gehandelt. Nun aber weiss Lena, wo sie ihren Gatten zu suchen hat. Von Polizeibeamten begleitet, eilt sie in das Haus, das sie von ^{dem} Martyrium ihrer Kindheit her nur zu gut kennt.

Mit wild pochendem Herzen betritt sie den Raum, in dem sie Horst vermutet. Er lebt! Aber sein Leben ist in unerhört grausamer Weise bedroht, und die Folter, die er durchlitten, ist unbeschreiblich. In Kreuzesform an eiserne Stangen gefesselt, hängt sein rechter Arm an einer Kette, die unaufhörlich herabläuft, und an der er sich mit ersterbender Kraft wieder und wieder hinauftasten muss. Denn wenn sein Arm auch nur um Centimeterweite sinkt, würde die Platte an seinem Handgelenk auf das Eisen schlagen, der elektrische Strom eingeschaltet und eine Bombe zur Explosion gebracht werden, deren Drähte seinen Körper todbringend umwinden.

In rasender Eile wird die Kette durchfeilt. Eine Sekunde später

wäre Horst verloren gewesen. Tief erschüttert sinken sich die beiden Gatten in die Arme. In diesem Augenblick des Schmerzes und des Glückes fühlen sie, dass die Zeit der Leiden nun für immer vorüber sein wird.

Inzwischen warten Dr. Fuchs und Jessen in dem Zimmer des ersteren das Ende der über ihren Gegner verhängten Folter ab. Als sie nach menschlichem Ermessen vermuten dürfen, dass Amruns Widerstand erlahmt und die Bombe explodiert ist, suchen sie den Ort ihres Verbrechens auf. Jetzt erst, unter ihren in der Finsternis strauchelnden Füßen, fliegt die Mine in die Luft, und die Verbrecher fallen ihrer eigenen Hinterlist zum Opfer.

^SNORDISK FILMS COMPANY
COPENHAGEN

Le spectre du passé.

Personnages:

Le baron Philippe de Gardier, Châtelain
Barfleur, rédacteur
Raoul, appelé "La taupe"
Hélène Marmontel, orpheline

Hélène Marmontel , orpheline , est complètement sous l'influence du célèbre bandit Raoul qui l'a entraînée à exécuter avec lui ses projets criminels. Un jour ils descendent dans un hôtel où Hélène reçoit l'ordre de commettre un vol dans une chambre occupée par le jeune châtelain Philippe de Gardier. Hélène réussit aussi à prendre le portefeuille du jeune homme mais lorsqu'elle veut s'échapper , Philippe, qui faisait seulement semblant de dormir lui coupe la retraite. Fondant en chaudes larmes la jeune fille le supplie de la pardonner. Elle lui raconte l'histoire de sa vie, ^{comment} malgré elle , elle est devenue une criminelle. Philippe est touché par les larmes de la jeune femme et lui promet de l'aider à rentrer dans le droit chemin.

Hélène Marmontel est confiée aux soins de la soeur de Philippe. Ici son âme peut s'épanouir librement et Philippe, qui déjà à leur première rencontre s'est épris d'elle, constate avec plaisir que les germes criminels semés par Raoul, n'ont pas pu se développer dans sa jeune âme. Il la demande en mariage. Elle lui donne avec joie sa main et son coeur.

Cependant Raoul, qui n'a pas perdu Hélène de vue, pense à se venger. Dans un journal il lit que Philippe a consenti à se laisser porter candidat de la droite aux élections prochaines. Tout

de suite Raoul a dressé son plan. Il va trouver l'adversaire de Philippe, le rédacteur Barfleur, connu pour son manque de scrupules; et lui raconte le passé d'Hélène. Le rédacteur charmé par la pensée de pouvoir se débarrasser de son adversaire dangereux, saisit avec empressement cette arme que le hasard lui a donnée. Dans la pensée de pouvoir forcer son adversaire à se retirer il s'adresse à Philippe. Hélène, qui a entendu la conversation entre les deux hommes propose à son mari de jouer une petite comédie: Il dira à Barfleur qu'il a chassé sa femme, après les renseignements reçus par ledit rédacteur.

Philippe fait ainsi, mais M. Barfleur se sent fort déçu. Il n'a pas attendu une solution pareille. Lorsque Philippe a sacrifié sa femme il n'y a rien qui l'empêche de maintenir sa candidature.

Pour que Barfleur ne découvre pas l'intrigue Hélène quitte sa maison et descend dans un hôtel de la capitale.

Cependant Barfleur n'a pas renoncé à se débarrasser de son adversaire. À ce sujet il a de nouveau un entretien avec Raoul auquel il offre 10,000 francs, s'il peut le débarrasser de son adversaire. Raoul accepte la proposition et les deux hommes arrangent un rendez-vous pour la même nuit devant la villa de Philippe de Gardier.

À la même heure où les deux coquins sont sur le point d'exécuter leur crime, Philippe, qui ne se doute de rien, parle avec Hélène par le téléphone. Tout à coup on frappe à la porte. Philippe se lève, pose le récepteur en s'excusant, et ouvre la porte qui donne sur le jardin. Quand Philippe ouvre la porte il ne voit personne. Il entre dans le jardin, mais au même moment les deux bandits, qui ont attendu cela, se jettent sur lui, lui mettent un bâillon, le lient étroitement et enfin le trans-

portent en auto dans une des lugubres ruelles où Raoul a son atelier de criminel.

Ici Raoul a préparé une mort cruelle pour son prisonnier. Philippe est placé contre le mur, les bras étendus. Autour du poignet on lui met une plaque de métal qui, quand Philippe laissera tomber son bras par fatigue, viendra inévitablement en contact avec une barre de fer fixée dans le mur et établira le courant avec une bombe électrique qui fera explosion au même instant.

Cependant Hélène a en vain attendu que Philippe reprenne le récepteur pour continuer la conversation interrompue. N'entendant plus rien elle demande au bureau central de sonner à nouveau. Toujours pas de réponse. Elle commence avoir des soupçons. Le bureau central l'informe que le récepteur n'a pas été raccroché. Par une sonnerie énergique elle réussit à appeler un domestique qui raconte en hâte à Hélène qu'il s'agit certainement d'un crime.

Aussitôt que possible Hélène se procure une auto et se précipite à la maison. Elle se doute déjà que c'est Raoul qui a la main dans l'affaire. Ses soupçons sont confirmés quand elle trouve un bouton de manchette appartenant à Raoul, dans le jardin où la lutte entre son mari et les bandits a eu lieu. Du ^{temps} où elle était sous l'influence de Raoul elle sait très bien où il a sa cachette. Elle se hâte de s'y rendre et arrive juste à temps pour délivrer son mari.

Mais Raoul et Barfleur sont pris dans leur propres filets, car avant de quitter sa prison Philippe arrange la bombe ainsi qu'elle explosera au moment où la porte s'ouvrira, et lorsque les deux bandits reviennent pour constater le sort de leur victime, ils sont frappés par la mort vengeresse.

Juste entre son mari et les parents à en lieu. Du ^{temps} où elle était un bouton de manchette appartenant à Hæroul, dans le Jardin où la la main dans l'air. Ses soupçons sont confirmés quand elle trouve précipité à la maison. Elle ne ^{se} déjé que c'est Hæroul qui a Anasjvite que Hæroul ne procure une auto et se en haste à Hæléne du, il d'un crime. sonnerie énergique elle un domestique qui reconne central l'informe du récépissé sa été reconnoché. Par une jours pas de réponse. Elle commence avoir des soupçons. Le pressé plus rien elle demande au pressé central de sonner à nouveau. Tous le récepteurs pour continuer la conversation interrompue. N'entendant Cependant Hæléne a en vain attendu que Philippe reprenne

